

Užmigusiam broliui

*Sėklom nesėti apaugs laukai,
nelaimės išnyks, Baldras sugrįš.
Poetinė Eda, „Žynės pranašystė“*

Mirčiau, jei nebesapnuočiau
Kas man uždrausta išrėkti,
Vietoj nesančio sparnuočio
Niekur esančią pamėklę
Šuo tamsoj aplojęs bėga,
O namams grąžina rimtį,
Tik rimty nerimsta sėkla:
Susapnuoti – reiškia, gimti.

Naujas sapnas – senas būstas,
Jokio kito neturėjau,
Tręštum, kauptum, lietu pūstum –
Tesapnuoja gimtą sėją
Brandėje kas suspurdėjo,
Pirmąsyk kas vėl gyvena,
Kas bejėgis, nors tverėjas,
Būstas naujas – sapnas senas.

Sapnas nepripildo nieko,
Kaip balsai nepildo guoto,
O jei kas skraidyt palieka –
Giesmėmis inauguruotas
Tik augūras nesparnuotas,
Nes namams nereikia tilto,
Kai namai – tik tuščias luotas:
Sapnas – tai, kas išsipildo.

Kas nepaskrenda, tas tupia
Ir lėtai kartoja kelią,
Nenutūpus supas upė,
Tuščią nešdama valtelę,
Šitaip nornos siūlą veja
Begalinį, kaip vaikystė,
Tik išėję turi galią
Nenubusti. Reiškia, skristi.

Sapnas vėl, šis nešulynas
Kai sunkėja – palengvėja,
Taip bevaisės skliauto plynės
Kalasi daigais per žlėją,
Aklinoj šviesoj lindėję
Į prasmes sudalo plotą,
Vaizdas ryškina idėją:
Jei nepanešta – sapnuota.

Upė, jūra – sapnas mano,
O gėla kaip upė trykšta,
Ką gyvenimas nugano,
Tas išganoma per krikštą,
Srūva negandos į ryžtą,
Pranašystės – į augūrą,
Upė į namus sugrįžta,
Sapnas man – kaip upei jūra.

Kam gyvuokliui amžinumas,
Jeigu duotas antras kartas?
Kai sudegs pasaulio rūmas,
Į abi puses žvelgs vartai,
Vėl runàs Žyniuonė varto,
Ką ištars – nežino niekas,
Niekas, kas kadaise tarta,
Amžinas tebūna miegas.

Nesapnuosiu, kai numirsiu,
Merksis Āsgardo spingsulė,
Pervers amalas, o diršės
Dengs tirštai šilelio kūlį,
Ir kai kaulai bus sudūlę
Po balčiausiu Žemės Uosiu,
Atkukuos mane gegulė:
„Mirsi, kai nebesapnuosi“.